

# SPARTACUS

264/33

Uitgave van de Communistenbond "SPARTACUS."

PROLETARIËRS ALIËR LANDE, VERENIGT U !

ACTUELE  
BERICHTEN

14 April 1945

## TER HERDENKING.

Op 13 April 1942 heeft een afdeling Duitse soldaten onder het commando van een officier de geweren gericht tegen een achttal mannen. Op deze dag werd de leiding van de revolutionair-socialistische beweging in Nederland gefusilleerd. Zij stierven niet als soldaten van een imperialistische mogendheid, zij stierven als soldaten van het miljoenenleger van het internationale proletariaat.

Toen de dood van Sneevliet en zijn makers bekend werd, herdacht zelfs Radio Oranje enkele dagen later deze mensen en noemde hen de vertegenwoordigers van de meest links georiënteerde vleugel van de Nederlandse arbeidersbeweging. Radio Oranje eerde de nagedachtenis van deze in de strijd tegen de overweldigende gevallen slachtoffers door het spelen van het Nederlandse volkslied. Of onze gesneuvelde kameraden dit wel als een hulde zouden beschouwd hebben? Zij zongen een ander lied toen zij op die ochtend naar de schietbaan vervoerd werden, zij zongen de "Internationale". De spreker van Radio Oranje verkeerde wel in een moeilijk parket, toen hij opdracht kreeg, de strijdors van het Derde Front te herdenken en hij vond het misschien zelf enigszins misplaatst, het strijdlid van de Nederlandse bourgeoisie hierbij te moeten laten spelen.

Wie waren de gesneuvelden? Zij waren de enigen, die vanaf de eerste dag van de oorlog de strijd aangeboden hebben tegen de imperialistische moordpartij. Zij, alleen zij, hebben ook na de Mei-dagen van 1940 deze oorlog een imperialistische oorlog genoemd en de arbeidersklasse opgeroepen,

tegen de fronten van het imperialisme het Derde Front, het front van Liebknecht-Lenin-Luxemburg te formoren. Voordat de Nederlandse bourgeoisie zich van haar

schrik herstelde onbegon, zaken met de Duitse fascistten te doen, voordat de vakbonden en refor-

mistische organisaties nog zonder strijd en verzet gelijkgeschakeld werden, verscheen het strijdorgaan, dat onze kameraden onder de titel "SPARTACUS" uitgaven. Wat wij ook vandaag na vijf jaren van illegale strijd omtrent die destijds gevolgde tactiek denken, niemand zal kunnen ontkennen, dat wij de mogelijkheid van de wederopbouw van een Marxistische beweging in Nederland in de illegaliteit van het fascistisch schrikbewind aan hen te danken hebben. Wij zijn ervan overtuigd, dat zij, waren zij gespaard gebleven, dezelfde lijn van revolutionaire theorie en praktijk gevolgd zouden hebben, die voor ons tot richtsnoer geworden is.

De proletarische klassenstrijd heeft niets te maken en mag nooit iets te maken hebben met byzantinisme, met het oordeel en critiekluze vereren van personen, al mag hun aandeel in ons werk nog zo vruchtbaar geweest zijn.

Door onze gesneuvelden kameraden te herdenken, brengen wij hulde aan de onbekende miljoenen van mannen en vrouwen, die leven en vrijheid voor onze klasse en de toekomst van het mensdom geofferd hebben. Niet met woorden, maar met daden zullen wij getuigen, dat hun werk en leven niet tevergeefs geweest zijn.

## POLITIEK WEEKOVERZICHT.

### H a r a k i r i . . . . .

In de kringen van de Japanse aristocratie, die ook onder het kapitalisme de heersende klasse gebleven is, bestaat er of bestond er tenminste de gewoonte zich op een bijzonder afschuwelijke manier van het leven te beroven. Generaals, die

een slag verloren hadden, hoogwaardigheidsbekleders, die in de uitoefening van hun ambt gefaald hadden, pleegden zelfmoord, door zichzelf met een speciaal hiervoor gemaakte dolk de buik en de ingewanden open te snijden. Deze gewoonte



is nog niet helemaal uitgestorven, zij is slechts iets minder in gebruik, ofschoon het aantal Japanse militairen en ministers, wier activiteit zich als bijzonder grote mislukking en a's uitermate schadelijk heeft voorgedaan, geenszins kleiner, maar veel groter is geworden. Het feit, dat de toepassing van deze oude traditie minder vaak voorkomt kan ook niet daardoor worden verklaard dat de hoge militairen en ambtenaren misschien uit een andere laag van de maatschappij voortkomen. Nog steeds behoren de hoge functionarissen van het staatkundige en economische leven tot de harakiri-gezinde parasietenkringen van Japan. Maar ook Japan heeft onder de invloed van de kapitalistische productie zijn middeleeuwse levenswijze en levensvorm vergaande opzij gezet. De regerende kringen geven er de voorkeur aan, dat in hun plaats de grote massa vermoord wordt of desnoods zelfmoord door harakiri pleegt.

Enkele dagen geleden werd een nieuwe Japanse regering gevormd. Het valt niet moeilijk te raden, waarom de oude regering afgetreden is. Nederlagen aan de lopende band in de oorlog tegen de Westerse geallieerden, de dreigende algehele ineenstorting van de laatste Europese bondgenoot, het Derde Rijk, en tenslotte de opzegging van het Russisch-Japanse verdrag van onzijdigheid door Rusland. Zeker een zwaar menu, een meer dan voldoende aanleiding om haar ambt neer te leggen.

In vroegere tijden zouden de Japanse ministers, generaals en admiraals, die voor deze voor Japan catastrophale oorlog verantwoordelijk zijn, hun leven door harakiri hebben beëindigd. Nu treden ze maar af en... keren straks grotendeels als ministers met de nieuwe regering terug. Het is geen sprake van zelfmoord, althans niet van zelfmoord van de ministers, legerleiders en vlootcommandanten.

Het leek wel een raadsel, waarom de Japanners de vanaf het begin kansloze oorlog tegen de Westerse mogendheden begonnen zijn. Ondanks hun aanvankelijke successen, ondanks de destijds nog sterke militaire positie van de Duitse bondgenoot kon geen Japanse politicus ook maar voor een ogenblik met de mogelijkheid van een Duitse overwinning tegen Rusland, Groot-Brittannië en Amerika en met een Japanse overwinning tegen Groot-Brittannië en Amerikaanse rekening houden. En desondanks heeft het Japanse imperialisme politiek zelfmoord gepleegd en de Westerse mogendheden en hun bondgenoten in hun posities in het Verre Oosten en Indië aangevallen. Was dit misschien een daad van harakiri?

Ons komt het zo voor, alsof Japan speculeerde op de tegenstelling tussen Rusland aan de éne kant en Engeland en Amerika aan de andere kant, voornamelijk op

hun tegenstelling in het Verre Oosten en Indië. De onzijdigheid van Rusland in de Japanse oorlog scheen deze speculatie te bevestigen. Het aan grondstoffen arme, maar snel zich industrialiserende Japan verlangt dringend naar een uitbreiding van zijn grondgebied, verlangt naar afzetmogelijkheden voor zijn industrie-producten op de Chinese markt, verlangt vooral naar de aardrijkskundig dichtstbij gelegen oliebronnen en rubberplantages van Indië. In deze vragen scheen een schikking met Rusland mogelijk, met Groot-Brittannië en de Verenigde Staten echter, zelfs voor beperkte tijd, onmogelijk. Hetgeen Engeland en Amerika op kosten van Duitsland aan Japan hadden kunnen afstaan, had Japan reeds na de eerste wereldoorlog gekregen; veel is het niet geweest.

Zo speculeerde Japan op de onzijdigheid van Rusland, op de deelname van Engeland en Amerika aan de oorlog in Europa en had misschien de niet helemaal onredelijke hoop, dat Rusland na de onvermijdelijke nederlaag van Duitsland alleen of samen met zijn Aziatische bondgenoten (Turkije, Perzië en China) de Japanse strijd tegen de Westerse mogendheden vergaande zou steunen. Deze speculatie van Japan vond ook enige steun in de politiek van Rusland., dat met het oog op zijn belangen geen gehoor gegeven had aan het verzoek van Engeland en Amerika, om ook in Azië aan hun kant aan de oorlog deel te nemen. De speculatie van Japan berustte tevens op een onderschatting van de krachtesreserves van het Anglo-Amerikaanse imperialisme en op een overschatting van de positie van Rusland.

Rusland verloor voor een belangrijk deel zijn sterke positie in Turkije. Amerika en Engeland hiertegenover konden hun stellingen in Turkije niet alleen versterken, maar ook in Perzië en China. In tegenstelling met hun vroegere verklaringen getroostten Engeland en Amerika zich reeds sinds lange tijd de grootste inspanningen tegen Japan, nog lang voordat Hitler de beslissende slag werd toegebracht.

Rusland heeft zich voorlopig bij deze veranderde verhouding van krachten moeten neerleggen. Het moest de Curzon-linie in Polen aanvaarden, het heeft moeten toestemmen, dat Engeland en Amerika invloed kunnen uitoefenen op de samenstelling van de nieuwe Poolse regering en dat de door Moskou ingestelde regering van Polen niet tot de conferentie in San Francisco uitgenodigd werd. Moskou, zeer weinig voldaan over het gedrag van zijn oude semi-fascistische Turkse bondgenoot, zei het Russische-Turkse vriendschapsverdrag op, terwijl het - toegevend voor Londen en Washington - de Japanse ambassadeur moeddoelde,



BLIJ, MAAR NIET DANKBAAR !

De Engelse legers naderen snel. Optimisten zeggen: Nog een paar dagen, dan zijn we de Duitse bezetting kwijt. Zelfs de zwartste pessimisten rekenen nog slechts op een paar weken. Maar in elk geval, het einde van het moord- en roofregiem van de Nazi's is vlakbij. En we zullen het voelen als de verwijdering van een ondragelijke druk. Iedereen zal blij zijn, wij ook. Blij met "de bevrijding". Maar wacht even. Laat het ons goed duidelijk zijn, wat deze bevrijding betekent. Het Engelse leger heeft helemaal niet de bedoeling om ons "vrij" te maken. Het leger van Churchill, van de Bank van Engeland, van de Koninklijke Petroleum Maatschappij, van de bezitters der goud-, diamant-, steenkool- en ijzermijnen, van de bezitters der scheepvaartlijnen, van de bezitters der fabrieken, landgoederen, plantages in Engeland en koloniën, van de heersers over 400 miljoen mensen - dat leger is niet gevormd, gedrukt, bewapend en hier naar toe gestuurd om ons te bevrijden, om van ons vrije mensen te maken. Het dient en wordt gebruikt om de gevaarlijkste vijand van de Engelse bezittende klasse te verslaan; dat wij daarvan op het ogenblik profijt hebben, dat wij, de slaven dan op het ogenblik onder de duim zitten van die gevaarlijke vijand van Engeland, die druk kwijt raken, is voor de Engelse heersende klasse een bijzaak. Als het nog in haar kraam te pas kwam om ons onder het Nazi-regiem te laten zitten, zoals dat blijkbaar de laatste paar jaren het geval was, dan bleven we voorlopig nog netjes on-"bevrijd".

De Engelse soldaat, de Engelse arbeider in uniform, is misschien wel van mening, dat hij juist voor zijn eigen vrijheid en ook onze bevrijding vecht. Hij en wij zullen in de komende tijd nog wel aan den lijve ondervinden, dat ons idee van bevrijding en het idee, dat de bezitters en heersers van de Engelse legers hebben over bevrijding, hemelsbreed van elkaar verschillen. De Engelse soldaat en wij samen zullen nog

voor onze werkelijke bevrijding moeten vechten.

Neen, onze "bevrijding" is voor de Engelse heersers (en voor de andere ook) een soort bijproduct van het gevecht om de macht met het Duitse kapitaal. Zelfs een onaangenaam en gevaarlijk bijproduct. En het eerste wat zij dan ook doen met een "bevrijde" bevolking, een bevolking, die onder de duim van de Nazi-onderdrukking vandaan komt, is, ze direct weer onder hun duim neer te drukken. Met behulp van "democratische", roze en "rode" handlangers en met geweld en terreur. Griekeland is een leerrijk voorbeeld.

Wij zullen straks zeker uiting geven aan onze blijdschap over de verdwijning van de Nazi-heerschappij. Maar we maken onszelf niet wijs, dat we dan werkelijk bevrijd zijn. Wij weten, wat onze "bevrijders" daaronder verstaan en daarmee bedoelen. Namelijk ons, in plaats van onder de duim van Hitler, onder hun eigen duim te brengen. Wie dat goed weet, heeft van dankbaarheid geen last. ☺

Het Nazi-dom heeft de laatste jaren geheel Europa tot een dwangarbeiderskamp gemaakt. De Engelse (en de andere) heersende klasse had er niets tegen, dat wij dwangarbeiders waren, maar ze kon niet dulden, dat wij Hitler's dwangarbeiders zouden zijn. Wij moesten de huane zijn. Daarom "bevrijden" zij ons van Hitler. Wij zijn blij met die "bevrijding". Niet alleen doordat we zodoende de Hitler-terreur kwijt zijn, maar ook en vooral, omdat wij nu de gelegenheid krijgen, zelf voor onze werkelijke bevrijding te vechten. De bevrijding van de uitbuiting, van de hongerdwang, van de gewelds-terreur van het kapitaal die de overwinnaar het kost wat 't kost in stand wil houden of opnieuw vestigen.

Misschien is die gelegenheid maar van korte duur. De "bevrijders" hebben hun plannen klaar en als wij arbeiders hun gelegenheid geven ze uit te voeren, zitten we weer onder een even vaste druk als die van het Duitse kapitaal.

Laten we onze "bevrijding" dus goed gebruiken !

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE LOET HET WERK ZIJN  
VAN DE ARBEIDERS ZELF.



DROOM of WERKELIJKHEID ?

De oorlogshel is ten einde. Een wereld van bloed, leed, grauwe ellende en chaos omringt de mensheid. De mensen, de gelukkigen, overgebleven uit deze onmenselijke moordpartij op de aarde, kijken elkaar eerst nog verschrikt, verward en wat onwennig aan. Moegestreden, verwilderd en gedemoraliseerd door het vermoorden, plunderen en vernietigen van alle menselijke en culturele waarde, zoeken de verslagen en overwinnende volkeren de weg naar vrede en geluk.

Langzaam klinkt in de verte het vreugdegeluid der vrede fanfares tot hen door, vrede en rust, levensvreugde en levenskracht rijzen als visieën op vanuit de bloederige en drassige slagvelden der aarde. Steeds duidelijker komen de visieën voor hun ogen, steeds groter en machtiger worden de beelden van hun levensgeluk.

Een enorme lawine van begeerten en verlangens stormt op hen aan en stuwt de mensenmassa's in grote drommen bijeen om te bouwen, te werken en te leven. Dan slaan de mensen, zij allen, de verslagen - en de overwinnende volkeren, de handen ineen en bouwen weer nieuwe steden en dorpen, fabrieken en machines, scholen en theaters. Zij willen weer een nieuwe wereld en een nieuwe mensheid bouwen. Zij werken, de werkers der aarde om te leven in vrijheid. Het leven met volle teugen genieten is hun grootste verlangen. Het verlangen om de begeerte naar voldoende eten, huisvesting en kleding, kunst, muziek, ontspanning dringt tot hen door en geeft hun nieuwe levenskracht. Onder hen bevinden zich

die zelf niet bouwen en werken, dat zijn de machtigen, de heersers over de volkeren. Zij, die machtigen, heersen alleen maar over de werkers der aarde, bevelen en commanderen de werkers en zwoegers om de grootste rijkdommen en de meeste levensvreugde te mogen bezitten. Hun verlangen is w i n s t en r i j k - d o m en daarvoor laten zij bouwen en werken, alle volkeren der aarde, om hen straks opnieuw in haat tegen elkaar op te zetten en opnieuw de massa's van zwoegers en werkers te verdelgen.

Plotseling stijgt er vanuit de diepte der aarde een kreet omhoog.....: "Ontwaakt, verworpenen der aarde ! Ontwaakt, verdoemden in hongersfeer !!"

„We schrikken wakker. Dromen wij dan? „We horen een stem roepen.....: "Ik beloof U een lange weg van bloed en tranen !" „Weer een andere stem roept, scheller nog dan de eerste.....: "Het gaat om het zijn of het niet-zijn, om leven en dood !!!" Dromen we dan?

Neen, wij dromen niet, maar het is de werkelijkheid van de leugen. Zijn we dan de jaren van leed, terreur, vermoording en vernietiging vergeten? Zijn ook de verloren gegane strijders voor een betere mensheid vergeten? Heeft hun bloed dan vergeefs gevloeid, of zal uit de met dit bloed doordrenkte aarde een nieuwe wereld, een nieuwe c o m m u n i s t i s c h e mensenmaatschappij geboren worden? Een mensenmaatschappij van vrije en gelijke mensen, die beschikken over hun eigen behoeften en leven en niet over dat van hun medemensen? Maar dan zal het waanzinnige oorlogskapitalisme vernietigd dienen te worden, met hun eigen wapenen waarmee z i j de mensheid willen vernietigen.

GIJ MOET STEEDS 20 HANDELEN EN SPREKEN, DAT HET KLASSELEUSTZIJN  
DER ARBEIDERS ERDOOR WORDT OPGEWEKT EN VERSTERKT.

S t e u n t o n s SOLIDARITEITS-  
e n PERSFONDS !!!

Maandschrift "SPARTACUS"  
verschijnt  
15 April.